

i den officielle Tidende; men jeg maa formode, at der sker indirekte Bestræbelser fra Ministeriets Side, og under alle Omstændigheder har Ministeriet det i sin Magt, naar det har forelagt Forslagene her i dette Thing det ene Aar efter det andet, uden at det har frugtet eller ført til, at denne Sysselhættelse har faaet Ende, ved Samlingens Begyndelse at gaa til det andet Thing. Det har man gjort i andre Forhold f. Ex. ligeoverfor Lovforslaget om Jernbanevæsenets Ordning; dette falder mig i Dieblisset ind. Dette Thing blev ikke særdig dermed; saa i Stedet for at komme dermed næste Aar her igen, indbragte man det i det andet Thing; saa meget mere Grund er der til at gjøre det her.

Det ærede Medlem (Magen) kom dernæst udførlig ind paa de militære Bevillinger, og han gjentog atter og atter, at vi maatte have vore Folk saaledes udrustede, at de vare vore Modstandere jevnbyrdige. Jeg er ganske enig med det ærede Medlem, at hvad Vaaben angaar, maa de være jevnbyrdige. Men i een Henseende kan det ærede Medlem ikke gjøre os jevnbyrdige med f. Ex. en Stormagt, der kan stille 3 Millioner Soldater paa Benene. Det ærede Medlem kan ikke, om han var nok saa mægtig en Mand, gjøre os jevnbyrdige med en saadan Magt. Han er ikke i Stand til at bidrage til, at vort Land kan blive jevnbyrdigt med Hensyn til Tallet af Mandskab, som kan stilles paa Benene af en Stormagt. Derfor siger jeg, det er altid relativt, hvad et lille Folk kan gjøre i saa Henseende; det kan ikke stille sig som et Folk, der er i Stand til at stille 3 Millioner Ffolk paa Benene. Det er jo umuligt; thi blot et enkelt Armeekorps er jo lig vor hele Hær. Og hvis man siger: Det er nødvendigt, at vi gjøre det, for at vi kunne leve, saa vil jeg sige: paa den Betingelse kunne vi ikke leve; det er umuligt. Det ærede Medlem kan altsaa ikke slaa den Sætning fast: Man skal være sin Modstander jevnbyrdig. Det kommer an paa, hvem Modstanderen er. Et lille Folk har i den Henseende at sige: Vi skal værge os, saavidt vi kan; men vi skulle ikke gjøre det, som ligger over vore Evner, og som selve Naturens Haand ikke har henvist os til. Lad os sammenligne os med Stater, der ere omtrent ligesaa store som vi. Lad os sammenligne os med Norge og Sverig. Jeg har hørt eller læst, at den ærede Krigsminister har sagt her i Thinget, at vi vare i Stand til at tage Kamp op med Sverig; det er et udmærket Resultat. Lad mig tilføie — for ikke at blive misforstaaet — Ministeren mente ikke, at vi

skulde i Kamp med dette Land, men kun, at vi vare ligesaa godt udrustede, og Sverig er dog dobbelt saa talrigt i Folketal som vi. Jeg tror, at der skal en ganske anderledes grundig Undersøgelse til, end det ærede Medlem har anstillet i sit lange Foredrag, af, hvad vort Folk kan udrette. Det er aldrig til Bunds blevet finantsielt undersøgt, — vel nok af Sagkyndige fra den ene Side, men ikke af Sagkyndige fra den anden Side — hvad der skal offres til andre Formaal, og hvad vort Samfund har Naad til at offere paa vort Forsvar. Det gaar ikke an, at vi ruste saaledes, at vi udtørre Bælterne, hvorfra Forsvarsudgifterne skulle komme, og jeg tror i saa Henseende at have anført ganske gode Data for, hvorledes vor finantsielle Stilling i Virkeligheden er. Den er saaledes, at vi i Aar, hvis vi kunne tro det foreløbig Budget og Tillægsbevillingslovsforslag, have en Underbalance af 10—11 Millioner Kroner; og hvis de Lovforslag, som Regjeringen har forelagt, blive vedtagne — og det er jo Meningen med Forelæggelsen, — saa ville vi ad Aare faae en Underbalance af mange Millioner, og der er ikke saa overmaade mange Penge i Statskassen; naar man desuden kjender lidt til den økonomiske Tilstand her i Landet, tror jeg, man gjør Ret i atter og atter at vende Pengene i Pungen, inden man altsfor let giver dem ud. Men det skal ikke saaledes forstaaes, at vi ikke skulde være med til at gjøre, hvad der passer for et lille Folk, og jeg vil tilføie, at er der Noget, som i Virkeligheden bør være en Folke- og en Statssag og ikke en privat Sag, saa maa det være Forsvarssagen. Hvis ikke hele Folket kan samles derom, og hvis det ikke gjør det i Nødens Stund, saa nytter det kun Lidet. Men ligesaa lidt som Forsvarssagen nogenfinde kan blive en Privatsag, ligesaa lidt kan og bør den sættes ensidig igjennem af en af Lovgivningens Faktorer. Er der Noget, hvorefter i egentlig Forstand alle Faktorer skulle enes og samles, saa er det Forsvarssagen. I saa Henseende har afdøde Madvig, der havde saa stort Kjendskab til indenlandste og udenlandste Forhold i den Henseende, høvudet saa stærkt som Noget, at hvad Forsvarsforanstaltninger angik, kunde det ikke gaa an at udføre dem uden med den samlede Lovgivningsmagts Billigelse. Overfor de her foreslaaede Forsvarsforanstaltninger er Slutningen altsaa denne, at kan man overbevise os om, at det er Ting, som der kan trænges til af vore Soldater med Hensyn til Klæder, Løi og Rekviziter, saa er det selvfølgelig, at vi maa give Bevilling dertil. Derfor gjentager jeg, at det slet ikke er noget Ultimatum fra det andet Thing. Man